

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.389 van 13 januari 2003
in de zaak A. 122.429/VII-26.959.**

In zake : de n.v. RECYCLAGEPARK LIMBURG,
die woonplaats kiest bij
advocaten D. RYCKBOST en E. RYCKBOST,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 80

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 82-84,

tussenkommende partij :

de stad BERINGEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat G. GOFFIN,
kantoor houdende te BERINGEN,
Hospitaalstraat 18.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. RECYCLAGEPARK LIMBURG op 13 juni 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 10 april 2002 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw waarbij het beroep ingesteld tegen het besluit van 13 september 2001 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg houdende weigering aan de n.v. RECYCLAGEPARK LIMBURG van de vergunning voor de exploitatie van een afvalverwerkingsinstallatie volgens het principe "scheiden en vergisten", gelegen aan de Kolenhavenlaan te 3583 Beringen, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 21 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 december 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. RYCKBOST, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat J. DE CONINCK die, loco Advocaat J. NIJS verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat G. GOFFIN, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat met een verzoekschrift van 16 juli 2002 de stad Beringen verzoekt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat dit verzoek kan worden ingewilligd;

1. De feiten.

Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij, die op 20 oktober 2000 als vennootschap werd opgericht, heeft volgens artikel 2 van haar statuten als doel "de studie van en het onderzoek naar het bouwen en exploiteren van afvalverwerkingsinstallaties onder meer door middel van nieuwe technieken" evenals "op termijn het bouwen en exploiteren van voormelde installaties in de Belgische provincie Limburg".

1.2. Op 6 maart 2001 dient zij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg een aanvraag in voor het exploiteren van een nieuwe afvalverwerkingsinstallatie volgens het principe "scheiden en vergisten", gelegen aan de Kolenhavenlaan te 3583 Beringen op percelen kadastraal bekend, Afdeling 2, Sectie A, nr. 349/d18. In een eerste fase is de installatie bestemd voor het verwerken van bedrijfsafvalstoffen die vergelijkbaar zijn met huishoudelijke

afvalstoffen. In een latere fase zou een gedeelte van de verwerkingscapaciteit ook gebruikt kunnen worden voor de verwerking van huishoudelijke afvalstoffen.

1.3. Met een besluit van 13 september 2001 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg de gevraagde vergunning. In dit besluit wordt onder meer het volgende overwogen :

"(...)

Overwegende dat uit het bovengestelde kan worden afgeleid dat het overgrote gedeelte van de transportbewegingen via het wegverkeer zal moeten gebeuren; dat de door de exploitant voorgestelde aan- en afvoerroute niet voor de overheid controleerbaar is; dat er zelfs kan worden aangenomen dat een groot gedeelte van de door de exploitant geplande Limburgse aanvoer via het gewone net van gewestwegen zal plaatsvinden; dat deze aanvoer via de gewestwegen allemaal via de dorpskernen van de stad Beringen moet passeren bij gebrek aan rechtstreekse grote ontsluitingswegen naar het betreffende industrieterrein; dat deze transporten bijgevolg de nodige verkeershinder zullen creëren, bovendien mogelijk geurbeladen kunnen zijn en dat er tenslotte geen enkele zekerheid is over het aantal transportbewegingen;

Overwegende dat uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat ondanks de gunstige milieuhygiënische beoordeling van de installatie op zich en de verenigbaarheid met het afvalstoffenbeleid, de gekozen locatie voor de verwerkingsinstallatie als ongeschikt moet worden beschouwd;

Overwegende dat (het) bijgevolg aan de exploitant wordt gevraagd een meer geschikte en centraal in Limburg gelegen locatie te zoeken voor het voorgestelde project;

(...)"

1.4. Op 8 oktober 2001 stelt de verzoekende partij bij de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw beroep in tegen hogervermeld besluit van 13 september 2001 tot weigering van de gevraagde vergunning. De argumenten die de aanvrager van de milieuvergunning meent te kunnen inbrengen tegen de motieven waarop de beroepen beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg gesteund is, worden in het beroepsschrift aangegeven en uitvoerig toegelicht.

1.5. De Vlaamse Milieumaatschappij, de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest, de afdeling natuur, de afdeling preventieve en sociale gezondheidszorg, het bestuur milieuvergunningen en de gewestelijke milieuvergunningscommissie verlenen gunstig advies. De afdeling stedenbouwkundige vergunningen verleende eerst een ongunstig, daarna een gunstig advies.

1.6. De gemeenteraden van drie omliggende gemeenten, waaronder de tussenkomende partij, nemen moties aan tegen het project.

1.7. Met een besluit van 10 april 2002 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw wordt het beroep dat de verzoekende partij heeft ingesteld tegen het besluit van 13 september 2001 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg houdende weigering aan de n.v. RECYCLAGEPARK LIMBURG van de vergunning voor de exploitatie van een afvalverwerkingsinstallatie volgens het principe "scheiden en vergisten", gelegen aan de Kolenhavenlaan te 3583 Beringen, ongegrond verklaard en wordt het beroepen besluit bevestigd.

Dit besluit maakt het voorwerp uit van voorliggende vordering tot schorsing.

Het is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Overwegende dat het beroep ingediend door de exploitant betrekking heeft op het weigeren van de vergunning voor het exploiteren van een nieuwe afvalverwerkingsinstallatie volgens het principe 'scheiden en vergisten';

Overwegende dat in de bestreden beslissing geconcludeerd wordt dat ondanks de gunstige milieuhygiënische beoordeling van de installatie op zich en de verenigbaarheid met het afvalstoffenbeleid, de gekozen locatie voor de verwerkingsinstallatie als ongeschikt moet worden beschouwd; dat namelijk de transporten de nodige verkeershinder zullen creëren, bovendien mogelijk geurbeladen kunnen zijn en er tenslotte geen enkele zekerheid is over het aantal transportbewegingen;

Overwegende dat het een scheidings- en vergistingsinstallatie betreft waar jaarlijks gemiddeld 150.000 ton restafval verwerkt zou worden; dat het te verwerken afval restafval van industriële afkomst betreft, gelijkaardig aan huishoudelijk restafval (restfractie die overblijft na afzonderlijke inzameling van glas, papier en karton); dat ook organische bedrijfsafvalstoffen (afval van tabak, melasse afval, afval van bakkerijen, ...) in de installatie kunnen worden verwerkt; dat in de toekomst ook huishoudelijk afval zou kunnen worden verwerkt indien met de Limburgse Intercommunales een overeenkomst kan worden afgesloten;

Overwegende dat het afvalbeheer een nutsfunctie is waarvan de beleidsaansturing in handen moet blijven van de overheid; dat met het voorgestelde project onvoldoende overheidsparticipatie gegarandeerd is;

Overwegende dat de planning van de te realiseren verwerkingscapaciteiten voor te verwijderen huishoudelijke afvalstoffen en categorie 2-bedrijfsafvalstoffen gebeurt op Vlaams niveau; dat op Vlaams niveau nog steeds veel te weinig verwerkingscapaciteit operationeel is; dat vanuit het principe dat het Vlaamse Gewest zelfvoorzienend wil zijn voor de verwerking van het te verwijderen afval, de bijkomende capaciteit van de NV RECYCLAGEPARK LIMBURG perfect inpasbaar is in het Vlaams afvalbeleid;

Overwegende dat op korte termijn in Vlaanderen minstens vier installaties nodig zijn voor de biologisch-mechanische voorbehandeling van restafval, waarvan 1 voor het afval geproduceerd in Limburg; dat dringend een dergelijke verwerkingsinstallatie in de provincie Limburg moet verwezenlijkt worden, zodat het storten in deze provincie kan worden stopgezet conform de prioriteiten inzake verwerkingshiërarchie in het Vlaams afvalstoffenbeleid;

Overwegende dat de aanvraag voor een gelijkaardige installatie in Zutendaal werd ingetrokken;

Overwegende dat de installatie tot doel heeft een maximale afscheiding van recupereerbare fracties te bewerkstelligen; dat de hoogcalorische restfractie door het Vlaams gewest beschouwd wordt als afvalstof en dat ingeval van uitvoer naar het buitenland, de bepalingen van de Europese Verordening 259/93 van toepassing zijn; dat de uitvoer geval per geval zal bekeken worden in functie van de uiteindelijke eindverwerking; dat de eindverwerkingsinstallaties die de hoogcalorische restfractie valoriseren minstens zullen moeten voldoen aan de emissiecriteria van de richtlijn voor de verbranding van afvalstoffen; dat hieraan wordt voldaan indien de eindverwerkingsinstallatie aan bepaalde technische criteria (rookgaszuivering, volledige verbranding, terugwinning van energie....) voldoet; dat deze principes evenzeer gelden bij uitvoer van de hoogcalorische restfractie naar andere gewesten;

Overwegende dat het terrein waarop de installatie gepland wordt, gelegen is in industriegebied aan het Albertkanaal; dat de bewoning in de onmiddellijke omgeving eerder beperkt is;

Overwegende dat de aanvoer van de afvalstoffen hoofdzakelijk via de weg zou gebeuren (circa 60 vrachtwagens per dag); dat de westelijke ontsluiting via de Olmsesteenweg, Kanaalweg naar de op- en afrit 25a van de autoweg E313 op verkeerstechnisch vlak geen saturatieverschijnselen vertoont; dat vanaf de afrit tot aan het bedrijf maximum 15 woningen langsheen de weg zijn gelegen; dat de westelijke ontsluiting de enige aangewezen route zou zijn om de hinder voor de aangelanden te beperken; dat het echter niet evident is dat de transporteurs deze route ook effectief zullen volgen; dat zelfs al wordt een politiereglementering uitgewerkt om zware transporten via andere mogelijke ontsluitingswegen te verbieden, wellicht zal gepoogd worden om via andere ontsluitingswegen te rijden omdat de westelijke ontsluiting voor de aanvoer van het afval uit de provincie Limburg, een grote omweg betekent;

Overwegende dat bij de aanvang van de exploitatie alle transporten (aan- en afvoer : circa 120 vrachtwagenbewegingen per dag) via de weg zouden gebeuren; dat afhankelijk van de ligging van de afnemers van de recycleerbare fracties een gedeelte van de afvoer per schip of per spoor zou kunnen gebeuren;

Overwegende dat volgens de gegevens van de exploitant er besprekingen zijn geweest tussen de betrokken partijen (N.V. MIJNEN, NMBS en Groep MACHIELS) voor het gebruik en de aanpassing van het huidige kolenspoor; dat er geen zekerheid bestaat dat deze transportmodus in de toekomst een realistische optie wordt;

Overwegende dat langsheen het kanaal de mogelijkheid bestaat voor de bouw van een eigen loskade; dat ter hoogte van de kolenhaven er een insteekdok met aanlegkade is, die nu gebruikt wordt door Laura Coal en die ter beschikking staat voor de activiteiten van RECYCLAGEPARK LIMBURG; dat deze kade kan dienen voor afvoer van het hoogcalorisch afval; dat echter de weigering in hoofdzaak gebaseerd is op de mobiliteitsproblemen gekoppeld aan de aanvoer; dat aanvrager hiervoor geen alternatieven biedt;

Overwegende dat de aanspraken van de beroepindiener als volgt kunnen worden weerlegd :

- de installatie op zich wordt gunstig geadviseerd en beoordeeld, evenals de verenigbaarheid van de voorgestelde verwerkingsmethode met het Vlaamse afvalstoffenbeleid;

- de bezwaren inzake de aan- en afvoer, die hebben geleid tot de weigering door de bestendige deputatie, worden echter bijgetreden; de locatie is vanuit mobiliteitsoogpunt niet geschikt, onder meer door de decentrale ligging in de provincie;

- er is geen overheidsparticipatie voorzien, wat nochtans wenselijk is;

- de overige argumenten van de beroeper, onder meer met betrekking tot de preventieve maatregelen om emissies en hinder te beperken, doen niets af aan de negatieve beoordeling op basis van de mobiliteitsproblematiek;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie niet tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat het beroep ongegrond te verklaren en de bestreden beslissing te bevestigen";

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat de verzoekende partij met betrekking tot de tweede voorwaarde uiteenzet wat volgt :

"(...)

Het maatschappelijk doel van verzoekende partij bestaat precies uit het bouwen en exploiteren van afvalverwerkingsinstallaties met nieuwe technieken in de provincie Limburg.

De bestreden beslissing waarbij de vergunning voor een dergelijke afvalverwerkingsinstallatie geweigerd wordt plaatst de onderneming van verzoekende partij in een kwetsbare concurrentiële positie (cfr. R.v.St. N.V. DE WINTER, nr. 56.166, 9 november 1996).

Hierbij dient er rekening mee gehouden te worden dat, gelet op de beleidsvisie in het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001, voor verzoekende partij het tijdstip van de afhandeling van de vergunningsaanvraag uiterst belangrijk is.

Immers, het bij Besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1997 (B.S., 20 februari 1998, p. 4800) goedgekeurde Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001 in deel 3 "Programmering, hoofdstuk 3 Verwijdering", 3.3.4. Acties vermeldt dat voor de provincie Limburg tegen 2001 een bijkomende verwerkingscapaciteit noodzakelijk is van 200.000 ton waarbij alle mogelijke best beschikbare technieken (bv. scheiden-vergisten) moeten worden overwogen.

Wel nu, het valt te verwachten dat er reeds een nieuwe afvalverwerkingsinstallatie zal ingeplant zijn op het ogenblik van de uitspraak ten gronde, indien er geen schorsing wordt bevolen van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, waardoor er alsdan voor verzoekende partij geen mogelijkheid meer bestaat om het project te realiseren.

Immers zijn er nu reeds duidelijke berichten omtrent een alternatief project voor een afvalverwerkingsinstallatie in de Provincie Limburg genomen door andere initiatiefnemers (Stuk nr. 25).

Hierbij dient gesteld dat er volgens het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001 en de gegevens van de OVAM slechts een nood bestaat aan bijkomende verwerkingscapaciteit van maximaal 200.000 ton en dit tekort ook dringend dient te worden ingevuld.

In dit verband dient er rekening gehouden te worden met de timing van het afvalbeleid. Voor de bij te bouwen afvalverwerkingsinstallatie in de provincie

Limburg voorziet het Uitvoeringsplan als timing 1997-2001 (zie p. 181 Uitvoeringsplan, Stuk nr.6).

Bovendien dient gewezen te worden op de krappe programmering van het verwijderingsbeleid in het Uitvoeringsplan, waarbij wordt vooropgesteld dat de beschikbare verwerkingscapaciteit steeds kleiner dient te blijven dan de reële behoeften, zulks met het oog op het stimuleren van preventie en nuttige toepassing. Aldus moet worden uitgegaan van een optimale benutting van alle opgezette verwijderingsinstallaties en kunnen geen reservecapaciteiten worden opgebouwd (zie p. 164 en p. 177 Uitvoeringsplan, Stuk nr. 6).

De kans dat verzoekende partij haar project alsnog op dat ogenblik kan realiseren is quasi nihil.

Uiteindelijk kan slechts één verwerkingsinstallatie vergund en gebouwd worden in Limburg, hetgeen ook door de OVAM bevestigd wordt (Stuk nr. 16).

Verzoekende partij lijdt minstens hierdoor een moeilijk te herstellen, ernstig nadeel, dat heel zeker niet zuiver hypothetisch is, maar haar verder bestaan in gevaar brengt (cfr. R.v.St. STALLAERT, nr. 45.334, 16 december 1993, waar de Raad een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannam in hoofde van een onderneming gespecialiseerd in afbraakwerken, die in de regio Brussel een reststoffencentrum wilde oprichten om bouwafval te verwerken, maar waarvoor de milieuvergunning geweigerd werd, en waarbij de Raad overwoog dat de kans dat het geplande reststoffencentrum nog op een commercieel aanvaardbare locatie, met name op een industriegebied in het Brussels gewest of periferie ervan, kan worden ingeplant, inderdaad zeer klein wordt).

Zelfs, indien alsnog een vergunning zou kunnen afgeleverd worden, lijdt verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De overheid kan immers de intussen naar de concurrentie overgestapte klanten niet terugbezorgen (vgl. R.v.St., N.V. EGTA, nr.40.734, 13 oktober 1992 en R.v.St., SMET-JET, nr. 41.884, 4 februari 1993).

In afwachting van een vernietiging ten gronde van het bestreden besluit, spijtig genoeg gekenmerkt door een grote periode van inactiviteit, zal het brede publiek van potentiële klanten van verzoekende partij ervan uitgaan dat de door verzoekende partij gevraagde vergunning definitief afgewezen werd, wat op onbecijferbare wijze niet alleen haar onberispelijke reputatie zal schaden, maar ook op economisch vlak door het verlies aan potentieel cliënteel - toeleveranciers van bedrijfsafval - op niet calculeerbare, doch definitieve wijze schade toebrengt waardoor de levensvatbaarheid van de onderneming in gevaar (komt).

Diverse potentiële toeleveranciers zullen immers geen geduld uitoefenen tot wanneer verzoekende partij de vernietiging van de beslissing houdende de weigering van haar vergunning bekomt om hun probleem van de dagelijkse productie van afvalstoffen opgelost te zien. Deze zullen evidenter een andere en definitieve oplossing verkiezen.

Bij ontstentenis van onmiddellijke schorsing zullen de potentiële klanten van verzoekende partij hun toevlucht elders gezocht hebben en zal de markt door anderen zijn ingepalmd (vgl. R.v.St., VT4 LIMITED, nr. 51.274, 24 januari 1995).

Het betreft in elk geval een nadeel dat niet kan worden hersteld aangezien de verloren gegane tijd niet kan worden ingehaald en de kans op het bekomen van een vergunning voor het uitbaten van een afvalverwerkingsinstallatie verloren zal zijn, in acht genomen het feit dat het beleid slechts in één bijkomende afvalverwerkingsinstallatie voorziet in Limburg (p. 181 Uitvoeringsplan, Stuk nr. 6). Het gaat immers om een uniek project, waardoor het missen van dit project een concurrentienadeel zal teweegbrengen dat redelijkerwijze niet te herstellen is, op geen enkele wijze.

De vordering tot schorsing heeft daarenboven nut voor verzoekende partij, nu de overheid door een schorsingsarrest ertoe zal aangezet worden om de zaak opnieuw te onderzoeken in het licht van het gestelde in het schorsingsarrest, en

in voorkomend geval de aangevochten beslissing in te trekken en opnieuw over de aanvraag te beschikken (R. v. St., N.V. REMO MILIEUBEHEER, nr. 80.010, 29 april 1999; R.v.St., ANCIAUX Henry DE FAVEAUX, nr. 34.018, 8 februari 1990).

Hiervoor kan verwezen worden naar hetgeen reeds hoger is beschreven onder het belang onder punt III.

Wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft kan gesteld worden dat in voorliggend geval het zonder enige twijfel is dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een ernstig nadeel voor verzoekende partij veroorzaakt dat moeilijk te herstellen is, meer bepaald te situeren in de periode die voorafgaat aan het vellen door Uw Raad van State van een arrest ten gronde. Aldus zou een vernietigingsarrest na verloop van de normale duur van een annulatieprocedure voor de verzoekende partij nog een louter "platonische waarde" hebben.

Minstens zal de schorsing van het bestreden besluit aan verzoekende partij meer duidelijkheid verschaffen omtrent de ernst van de middelen en de mogelijkheid tot vernietiging van het bestreden besluit.

Hierbij dient tenslotte ook te worden gesteld dat het ernstig bevinden van de middelen, ook de ernst van het aangevoerde nadeel moet beïnvloeden (R.v.St. BOOGAERTS, nr. 51.202, 19 januari 1995; R.v.St. n.v. GEBROEDERS DELHAIZE en Cie "De Leeuw", nr. 42.781, 4 mei 1993).

Ook dient vastgesteld te worden dat een schorsing in afwachting van een vernietiging van de bestreden beslissing, verzoekende partij tot voordeel zal strekken, zodat zij hierbij belang zal hebben. Hierdoor zal verzoekende partij immers in de versnelde procedure voor Uw Raad terecht komen. In negatief geval en ingeval van vernietiging van de bestreden beslissing, zal het vergunningsdossier dienen te worden hernomen, doch op basis van wetenschappelijke, maatschappelijke en politieke gegevens, dewelke geheel achterhaald zullen zijn, gezien de periode noodzakelijk voor de gewone procesgang.

Verder weze opgemerkt dat verzoekende partij zich niet in een onwettige toestand bevindt, vermits de exploitatie geenszins aangevat werd, zodat geen bestendiging ervan gevraagd wordt bij huidige actie".

dat zij ter terechtzitting benadrukt dat er nog geen concreet alternatief project bestaat, hoewel daarover reeds sprake is;

Overwegende dat het risico op het door artikel 17, § 2 van de voornoemde gecoördineerde wetten vereiste moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zelf; dat er bijgevolg een causaal verband moet bestaan tussen de bestreden beslissing en het aangevoerde risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat de schorsing bovendien moet kunnen verhelpen aan dat nadeel of de realisatie ervan moet kunnen verhinderen; dat het nadeel dat voortvloeit uit een latere, hypothetische beslissing, niet dienstig is; dat de verzoekende partij zelf stelt dat er nog geen ander concreet alternatief project bestaat; dat een dergelijk concurrerend project in de huidige stand van de zaak louter hypothetisch is; dat de tijd die een annulatieprocedure in beslag neemt evenmin een nadeel is dat rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing;

Overwegende dat de verzoekende partij eveneens betoogt dat de ernst van het nadeel ook bekeken moet worden in het licht van de onwettigheid die in het verzoekschrift uiteengezet is; dat evenwel de twee grondvoorwaarden voor de schorsing een afzonderlijke beoordeling vereisen; dat trouwens de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook geen concreet en rechtstreeks nadeel heeft geput uit de ernst van enige onwettigheid;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst in het administratief kort geding van de stad BERINGEN wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in het administratief kort geding, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien januari tweeduizend en drie, door :

de HH. E. BREWAEYS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Th. VAN RAEMDONCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

E. BREWAEYS.